

PURJETAB SAATUSE POOLE

Gdanskist La Rochelle'ile

1. PEATÜKK

Kalda ääres, kus jõgi põimus merega, seisis vana puust laev. Selle sammal- ja soolakihi kaetud kere rääkis paljude aastate lugu ning meretuule lõhnast läbi imbunud tekil näis olevat toimunud lugematuid seiklusi. See oli laev, millega Adela oli saabunud Lübeckist, laev, millega oli alanud uus peatükk tema elus. Selle reisi mälestused olid tema jaoks segu rõõmust ja valust ning nüüd, kui ta vaatas põlevat vrakki, tundis ta, kuidas kõik, mida ta oli tundnud, kadus suitsupahvakutena. [pilt 1 algus]

Adela vaatas klaasistunud silmadega laeva neelavat tuld. Mälestused minevikust jooksid läbi tema meelest: Hansiga veedetud hetked, nende esimene ühine pilk, soe hää, mis ikka veel tema kõrvus kõlas. Kõik need mälestused olid nagu säde, mis tema tundeid õhutas, ja ta ei suutnud neid eemale tõrjuda. Veelgi enam, ta ei tahtnud seda teha.

Hoolimata pikast lahusolekust ei jätnud teda kunagi mõtted armsamast. Iga vastu kallast pörkuvate lainete löögiga kasvasid tema kahtlused. Kas nende saatus saab kunagi taas kokku? Kas tunne, mis oli enne tema tagasipöördumist nii intensiivselt õitsenud, jääks püsima? Iga möödunud päevaga, iga mälestusega kahtles ta üha enam, et nad kunagi uuesti koos olla saavad.

Adela oli peaaegu terve pärastlõuna jälginud, kuidas laev leekidesse kadus. Ta oli lootnud, et koos viimaste sädemete ja tuhahunnikuga kustuvad ka tema tunded Hansu vastu, kuid koju naastes need tunded ainult tugevnesid. Ta teadis, et peab midagi ette võtma, kuid ta ei saanud seda endale lubada enne, kui isa tervislik seisund oli stabiliseerunud. Ta ei tahtnud lahkuda ilma kindlustundeta, et tema isa eest hoolitsetakse, mida, nagu ta tundis, saab pakkuda ainult tema.

Kuna haigus hakkas süvenema, teadis Adela, et ta peab aitama oma isal paraneda. Igal hommikul ja õhtul kontrollis ta, kas ta ei jäta midagi puudu, kas ta on saanud õigeid ravimeid, ning tegi oma päevikusse märkmeid haiguse kulgemise ja hilisemate sümptomite kohta. Mõtted isast ja tema kannatustest olid tema jaoks väljakannatamatud. Ta tundis end jõuetuna, kuid oli siiski otsustanud anda endast parima.

Ta oli näinud nende ühiseid hetki tules - naeratusi, sooje pilke, lubadusi. Nüüd oli see kõik põlema läinud. Ta vaatas põlevaid rususid ja otsustas:

- Las see põleb koos minevikuga.

Kui viimane leek haihtus, tundis Adela kergendust. Laev oli lihtsalt mateeria ja side, mis oli teda kunagi Hansiga ühendanud, oli nüüd vaid mälestus.

Ta teadis, et nüüd peab ta elama oma haige isa ja venna jaoks, kellega ta võib peagi üksi jääda. Laev oli põlenud põlema, kuid Adela püüdis kõigest jõust lahti lasta mõtetest, mis olid seotud Hansiga seotud kiindumuse leegiga. See mälestus pidi juhatama teda läbi elu, nagu paat, mis kunagi läbi lainete sõitis.

Leek, mis oli aeglaselt kustumas, oli Adela isa. Raske haigus, ta püüdis oma haigusega võidelda, kuid tema saatus näis olevat ette määratud. Tema keha keeldus aja jooksul talle kuuletumast, ta tundis vaid valu ja hirmu. Teda piinasid mõtted sellest, et ta jätab oma lapsed iseenda eest hoolitsema, kusjuures tal on vaid kasin summa, mis katab nende põhilised elamiskulud kuu või kaks. Kõrge palavik hoidis teda öösiti ärkvel, jättes rohkem aega süngetele mõtetele.

Kuid ta ei teadnud oma sõbra abistava käe olemasolust. Roland, kartes oma sõbra pere tuleviku pärast, kirjutas oma tütrele Adelale kirja. Kiri oli täis sooje sõnu ja kinnitusi toetuse

kohta. Ta oli teadlik raskustest, mis Adelale ja Conradile eelseisva talve ja epideemiaga seotud ebakindluse tõttu võivad tekkida, nii et ta tegi neile ettepaneku elada koos temaga La Rochelle'is.

Rolandi ettepanek väljendas sügavat sõprust ja muret oma lähedaste pärast. Kirjas kirjeldas ta oma kodu kui turvalist varjupaika, kus tema õed-vennad saaksid taastada rahu ja turvalisuse. Ta lubas Conradile tööd kaubasadamas ja pakkus Adelale abi tema õenduslastele huvidele vastava ameti leidmisel.

Ta lisas ka, et tema kodus on alati ruumi sõpradele ja pereliikmetele ning et tema uks on alati avatud neile, kes abi vajavad. Adela luges kirja hinge kinni pidades, tundes, kuidas emotsioonid tema sees keevad. Ühest küljest igatses ta olla kusagil turvalises kohas, kuid teisest küljest tundis ta, et kodust lahkudes jätab ta maha osa oma loost. [pilt 2]

2. PEATÜKK

Ühel pimedal öhtul lebas tema isa oma voodis, ümbritsetuna põlevatest küünaldest. Adela ja tema vend hoidsid ta käest kinni ja tema pilk rändas mööda tuba ringi. Kõik oli nii vaikne ja rahulik, nagu oleks aeg peatunud. Adela kuulis tänava helisid - inimeste karjumist, linnast läbi sõitvaid vankreid. Katk ei säästnud kedagi.

Surnud isa vaatas oma lastele silma ja naeratas nõrgalt. Tema käed olid külmad ja nahk kahvatu. Nad teadsid, et see oli lõpp. Adela pigistas teda tugevalt ja rääkis vaikselt:

- Me saame hakkama.

Ta sulges silmad ja andis end üle paratamatusele. Tema hing oli kehast lahkumas ja maailm muutus halliks ja kurvemaks.

Oli vihmane päev, nagu oleks taevas ise nutnud koos nendega. Kalmistu tundus veelgi süngem ja pilved rippusid raskelt üle hauakivide. Kõik see juhtus ajal, mil lapsed olid oma isa matmas. Conradi väikesed käed hoidsid märga roosipärja ning tema silmad olid täis kurbust ja ütlemata sõnu. Ta suutis vaid õde toetada ja vaadata puust kirstu, mida aeglaselt kaevu langetati, mistõttu tundus, nagu oleks osa temast oma igavese puhkepaiga sisse lukustatud.

Adela klammerdus tugevalt venna käe külge. Tema silmad olid nutust punased, kuid ta püüdis olla tugev. Kõik olid läbimärjad, kuid keegi ei lahkunud. Kõik tahtsid, et nende viimased hetked isaga kestaksid võimalikult kaua. Vihm jooksis mööda nende nägu, segunedes pisaratega. Iga tilk takistas õdedel-vendadel oma häda unustamast. Nende isa oli nüüd vaid mälestus, kuid see mälestus oli nii elav, et see tegi haiget.

Ja nii matasid lapsed ühel vihmasel päeval oma isa. See ei olnud kerge. Aga nad teadsid, et isa jääb alati oma laste südamesse, isegi kui ta on lahkunud. Ja vihm, mis sadas, oli nagu õnnistus taevast, mis voolas koos nende pisaratega. Adela, kes oli täis lootust oma isa paranemisele, kaotas koos tema haigusega kõik - oma ambitsioonid, mõtte paremast tulevikust ja ennekõike eksistentsi mõtte. Ta teadis, et peab Conradi jaoks edasi liikuma.

[pilt 3]

3. PEATÜKK

Aeg möödus ja tüdruk sai aeglaselt tagasi energiat ja motivatsiooni, et oma elulugu edasi õppida. Koos nädalatega hakkasid aga ka säästnud otsa saama. Tardunud meeleheites oli Adelal raske tööd alustada, kuid ta pidi hoolitsema oma venna eest ja andma talle võimaluse haridusele. Vaatamata pingutustele, mida ta tegi, ei õnnestunud tal midagi. Kõike seda jälgis tema vend Conrad, kes polnud enam väike poiss. Ta kasvas üles, mõistis üha rohkem ja rohkem ning mõistis, et ta peab perekonda aitama. Ta otsustas - ta hiilib laeva pardale, et saada raha, mis aitaks neil ellu jääda. Ta teadis, et peab seda tegema, et oma õe koormat kergendada. Samal ajal oli ta teadlik, et Adela ei mõista tema rahateenimise kavatsusi. Ta oleks eelistanud, et ta järgiks kaupmehe karjääri. Conrad võttis kõige vajalikumad asjad kaasa ja asus varahommikul läbi tuttavate Danzigi tänavate sadama poole tee. Mälestused hakkasid tema mõtteid täitma. Laevale astudes meenutas ta iga hetke, mille ta oli veetnud koos oma isa ja Adelaga. Hetkeks valdas teda nostalgia ja süütunne oma pere maha jätmise pärast. Samal ajal tõusis Adela teadmatusest voodist ja märkas, et tema vend ei ole oma toas. Hämmastunult vaatas ta aknast välja ja nägi Conradi sadama poole suundumas. Ta järgnes talle kohe. Kui ta lähenes kaile, märkas ta rahvahulka ja lähedalasuvas sadamas sildunud laeva. Adela süda lõi kõvemini. Kui ta kohale jõudis, langes tema pilk Conradile, kes astus pardale. Ta jäätus ja tema mõtetesse tungisid hirmu täis mõtted. Ta lähenes oma vennale ja hüüdis teda valjusti:

- Conrad! Mida sa teed! - Tema vend pöördus ümber ja tema silmis oli näha nii otsustavust kui ka hirmu.
- Ma pean seda tegema, Adela. Me ei saa nii edasi minna. Ma pean hankima raha, et meid aidata! - vastas ta, kuigi tema hääles oli kuulda kõhklust. Adela, kes muutus üha vihasemaks, hüüdis:
- Kas sa ei saa aru! See on ohtlik! Sa võid surra! Ja ma ei saa sind kaotada! Nende hääled muutusid üha valjemaks, äratades möödujate tähelepanu.
- Ma ei saa lasta seda juhtuda! Ma pean olema tugev, usu mind,“ vastas Conrad, püüdes õde oma plaanis veenda.

Adela tundis, kuidas see tema sees keeb.

- Ma ei jäta sind üksi! Kui sa tahad ujuda, tulen ma sinuga kaasa! - otsustas ta, tundes, et tal ei ole muud valikut.

Nende vaidlus muutus emotsionaalseks lahinguks, milles nad mõlemad püüdsid teineteist veenda, ja nende side pandi proovile nagu kunagi varem. Adela ja Conrad astusid endiselt pinges olekus laeva pardale. Puidust plangud nirisesid nende jalgade all ja tuul tiris nende riideid, tuues endaga kaasa mere ja seikluste lõhna. Nende südames pulseeris ebakindluse tunne, kuid nad mõlemad teadsid, et tagasiteed ei ole.

Laev oli vana, kuid siiski majesteetlik. Purjed, hoolimata aja möödumise märkidest, lehvisid uhkelt tuules. Kui kapten andis signaali, et sõidetakse minema, tundis Adela, kuidas maapind tema jalge all kadus. Tema süda peksis tugevamini ja tema peas keerlesid kujutlused perekonnakodust, mille nad olid maha jätnud.

Kohe laevale astudes otsustas Adela, et tema uus elu pardal peaks algama teabe hankimisega sihtkoha kohta.

- Hei, sina, sinises särgis! - hüüdis ta - mis on see laev ja kuhu ta sõidab?
- See on Hansaliidu sõjalaev. Me sõidame toetama laevastikku konfliktis Inglismaaga - hüüdis maipuu.
- Suurepärase. Veel rohkem verd ja surma, just seda, mida me vajasime, mõtles Adela, kuid kõik, mida ta valjusti välja ütles, oli midagi tänamise ja valusa hingetõmbamise vahepealset. Sel hetkel tahtis ta kätt väänata ja oma saatust puhtalt juhusel kätte usaldada, kuid ta teadis, et kui ta midagi ei tee, on tema venna tervis ja elu pidevas ohus, ja seda ei saa ta lubada.
- Hei, kui me juba siin oleme, siis võime vähemalt üritada raha teenida. Ma olen kindel, et nad vajaksid sõjas lisakäsipaari, et siduda ja ravida haavatuid,“ ütles ta endale, püüdes mitte mõelda ohule ja keskenduda elusalt välja pääsemisele.
- „Kõigepealt pean ma selle lolli venna üles leidma, siis peame minema vahimehe juurde toiduportsjoni saamiseks, küsima okupatsioonivõimaluse kohta ja pidama ohvitseridega läbirääkimisi mingi palga üle,“ arvutas Adela peas.

Äsja peas moodustatud plaaniga läks tüdruk oma venda otsima. See ei olnud muide kuigi raske, sest kuueteistkümnenda aastane kvaasi-sõdur ei jäänud meremeeste tähelepanu alt välja ja Adela sattus tema peale, kes oli tihedas ringis keset kabinetti.

- Minule. Ja kohe,“ käskis ta, heites vihaseid pilke kõigile, kes julgesid vastu panna.
- Me peame rääkima, väga tõsiselt - tema vend, tajudes olukorra tõsidust, ei püüdnudki vestlusest kõrvale hiilida.
- Ma olen juba teel. Las ma võtan lihtsalt oma pagasiruumi - vastas ta selge murega.

Nad läksid kahekesi tekile ja otsisid koha, kus nad saaksid ilma uudishimulike kõrvadeta nõu pidada, ning läksid päris vööri, otse vööri varda kõrvale. Seal kirjeldas Adela, võideldes kogu aeg mõtte vastu, et venda üle parda visata, oma plaani ja käskis mehel leida vahimees, samal ajal kui tema räägib kapteniga.

- Ja pidage meeles, et ei mingit lollust. Meil on üheks päevaks piisavalt probleeme olnud,“ naeris ta minema minnes.
- Kohtume sööklas niipea kui võimalik. Ja katsu lihtsalt, et ma sind üles otsiksin! - pomises ta.

Sel hetkel ei tahtnud Conrad midagi muud, kui olla oma õest eemal ja mitte tema närvidele käia, nii et tal ei tulnud isegi pähe, et ta ei kuuletuks tema käskudele. Sellise suhtumisega liikus ta kiiresti ohvitseride kabineti poole.

- Lõpuks ometi üks hetk pausi, mõtles Adela.
- Kõik on planeeritud ja kontrolli all. Nüüd tuleb vaid plaani ellu viia ja palvetada prima eest.

Veidi parema suhtumisega suundus ta kajuti poole, kuid selle asemel, et siseneda, astus ta navigatsioonisillale, kus ta leidis kapteni kaardide ja korralduste üle kummardumas.

- „Tere hommikust,“ ütles ta. „Kuna me oleme sellel laeval ja ei saa sealt lahkuda, siis oleme tulnud töövõimaluse kohta järelepärima ja palga üle läbirääkimisi pidama.

Kapten, kes oli tüdruku ülevoolavast toonist ilmselgelt rütmist välja kukkunud, vastas, et ta võiks töötada meditsiiniõena ja peaks end ahtris haiglaruumisse kirja panema, tema vend aga leiaks töökoha vahtkonnaülema juures.

- Mis puutub tasusse, siis te mõlemad saate reisi lõpus kumbki nelikümmend šillingit,“ ütles ta häälega, mis andis märku tema soovist lõpetada see kohtumine.

Adela, kes oli vestluse käiguga rahul, läks oma venna juurde, kes, nagu selgus, oli juba jõudnud vestelda oma ülesannete jaotuse üle.

- Kuidas teil siis läks? - küsis Conrad häbelikult - Kas meil on raha?
- Ei enne, kui maale jõuame. Nüüd keskendu oma kohustustele ja ma palun sind, et sa ei teeks midagi rumalust - Adela toon ei reetnud seda meeletut kirge, mis veel hetk tagasi oli teda haaranud juba ainuüksi mõtte peale venna käitumisest.

Nii istusid nad mõlemad ahtrile ja, unustades hetkeks päeva raskused, teineteise külge mässituna, vaatasid nende kodukalda siluetti, mis haihtus horisondi taha. Meri oli vaikne ja kerge öötuul täitis õrnalt purjejooned. Mida nad mõlemad aga ei osanud oodata, oli see, et eelseisvad kuud saavad olema ühed kõige raskemad ja hirmsamad, mida nad seni kogenud olid. [pilt 4]

Nad purjetasid päevi ja öid, täites veel nüüdki kergeid ülesandeid, mille kapten neile mitu nädalat tagasi määras. Nende päikesepruunid näonahad venitasid vähese toidu tõttu luised põsed. Kui nad purjetasid läbi Taani väinade, suurenes laeva pardal eelseisva sõja tõttu märgatavalt pinge. Tuul ja ka tuul ja lained, mis põhjustasid mitmete sõdurite, sealhulgas Adela venna, merehaiguse. Kuid peale loodusoludest tingitud ebameeldivuste ei sattunud meeskond siiski tõsisesse lahingutesse, kui mitte arvestada üksikuid, tegelikult hoiatuslaske meenutavaid kaklusi. See kõik pidi muutuma, kui Norna - laeva nimi, mis viitab põhjamaistele saatusejumalannadele, meeldis Adelale eriti - sisenes La Manche'i väina. Oli varahommik. Esialgu nägid nad vee kohal vaid arvukaid tuletorne; näis, nagu oleksid nad sisenenud sadamasse. Kuid nad teadsid, et need olid hansalased ja inglise laevad, mis magasid enne lähenevat lahingut. Kui öö andis teed päevale, hakkasid nad kuulma lahinguks valmistumise helisid. Paika viidud suurtükkide kolin, kuulide ja püssirohtukastide kandjate kolin ja ohvitseride käsklused, mis karjusid kõrgemalt tekilt, asendasid varasema purjetamise letargilise, peaaegu idüllilise kuu aja. Näis, et lahing on kohe-kohe algamas. Iga hetk alata.

Laevas valitses segadus, madrused ja sõdurid tormasid oma lahingupaikadesse ning Adela otsis varjupaika meditsiiniabiks haiglas, kus ta ootas saabuvat haavatute lainet. Taevas oli pilvitu ja verine päikesetõus näis pilkavat üsna paljude meremeeste saatust, kes vaatasid õudusega lähenevat inglise laevastikku, mis arvuliselt konkureeris hansalaste laevastikuga.

...

Ootamise aja katkestas äkiline pauk ja masti mürin, mille katkestas saabuv salv. Varsti pärast seda kerkis Norna tüürpoordi küljest piimjas valges udus välja inglise karakett. Tema hiiglasliku laevakere küljed olid täielikult kaetud ambroosiga, milles võis näha suurte malmist suurtükkide ja mürskude piirjooni. Aeg-ajalt süttis üks puuridest kollase plahvatusega

musta püssirohu, ja järjekordne granaatsadu sadas Danzigist laeva peale.

Tekil valitses kaos. Tükiväelased tormasid oma ametikohtadele, töömehed laskusid granaate ja püssirohutünnide kandmiseks ning Adela ja ülejäänud meedikud sidusid haavatud meeskonnaliikmeid. Kogu selle segaduse üle püüdsid kapten ja tema ohvitserid edutult olukorda kontrolli all hoida. Suurte pingutustega õnnestus neil koordineerida salveid inglaste suunas.

Need jäid aga kahvatuks kuningriigi vägede tulejõu kõrval - ainus, mida jäi üle teha, oli põgenemine. Kapten andis käsu taganeda ja valis ainsa ohutu suuna - lääne. Äkilisest rünnakust üllatunud meremeestel ei olnud aega purjeid täielikult lahti harutada ning sõjakarahu ujutas laeva pidevalt uute pliilainetega üle. Üha rohkem inimesi langes mürskude ohvriks ja sadamakaptenid ei suutnud enam kere aukude kaudu sisenevat vett välja noppida. Alles pärast enam kui pooletunnist lootusetut võitlust sai kogu taglase paika pandud ja tänu oma osavusele hakkas väiksem koga saartelt laevale vastu tuult nii terava nurga all vastu pidama, et karaka lihtsalt ei suutnud sellega sammu pidada. Pärast ebatavaliselt pikka jälitamistundi loobus Inglismaa kuningriigi lippu kandev laev võitlusest ja purjetas pärast kiiret pööret ahtris kodusadama poole. Peagi kadus see paksus udus ja ainus jälg tema kohalolekust oli kõikjal laialivalguv häving hansalaste saatusejumalannade nime kandva laeva pardal. Norna oli kahetsusväärnes seisukorras. Räbaldunud purjed, mis meenutasid pigem vanu linikuid kui kunagise ilusa laeva taglastust, rippusid süngelt roolide ja poomide küljes. Lekked ja augud laevakeres lasid vaatamata tohutule tööle jätkuvalt vett sisse ja vees ei olnud võimalik laevakeret parandada. Võib kindlalt öelda, et laev ei olnud sõjategevuse jätkamiseks kõlblik ja tuli võimalikult kiiresti leida sõbralik sadam. Põgenemine sundis kaptenit nii kaugele läände, et tema laev sattus Biscayne'i lahe värvasse. Sealt edasi oli lähim sadam, mis suutis sellise kaliibriga laeva vastu võtta, vana Prantsuse sadamalinn La Rochelle. Hetkegi kauem viivitamata paigutas Norna oma purjede jäägid ja võttis otse suuna peaaegu nähtava maa poole.

Adela oli šokis. Ta polnud kunagi varem elus näinud nii palju surma ja kannatusi ühes kohas. Kogu lahingu vältel oli ta higinud, aidates kaasa sellele, et haavatud ja surnud sõdureid eraldi ruumidesse virnastada, seejärel siduda haavatuid, keda veel oli võimalik päästa. Alguses ei saanud ta aru, miks vanemõde ei lubanud tal kõiki abivajajaid siduda, kuid kui haavatute arv kasvas, sai ta aru, et tal ei ole aega ega vahendeid, et kõiki abivajajaid aidata. Mõned tunnid pärast lahingut, kui kapten kõiki ahtris kokku kutsus, et surnute austust avaldada, kohtus Adela oma vennaga. Ta oli väga rõõmus teda nähes, sest ta oli terve ja terve. Esiailgu ei tundnud ta Adelat ära, sest kogu tema nägu oli verrega määrdunud.

- Kas sul on kõik korras? - küsis Adela läbi pisarate.
- Mul on kõik korras, - vastas Konrad ja kallistas õde.
- Varsti saame lõpuks ometi kaldale minna ja isa sõpru otsida - ütles Adela lootusrikkalt.
- Miski pole veel kindel - hoiatas Conrad - Vaata, kuidas

laev.

Pärast lootust täis vestlust tuleviku suhtes täitis neid õnne tunne, kuid lõpuks jäid nad kohutavast lahingust ellu. Rõõmsalt läksid nad koos teiste meremeeste ja sõduritega

viimast korda merel sööma. Järgmisel hommikul pidid nad olema La Rochelle'i sadamas. Kõik laeval oli juba igatsus mandri ja sadama pakutava meelelahutuse järele, nii et õhtusöök söödi vaikselt ja nad läksid oma positsioonidele.

4. PEATÜKK

La Rochelle. Pärast pikka ja kurnavat reisi olid Adela ja Conrad lõpuks ometi sinna sõitnud. Nad olid täis lootust, kuigi nende olukord ei olnud lihtne. Kuid kiri, mille nad olid varem saanud, andis neile tulevikuväljavaateid. Sadamas ootas neid Roland, kellega koos nad läksid tema mõisa.

Roland oli nende viimane võimalus. Tema maja, mida ümbritsesid puud ja lilled, õhkas soojust ja turvalisust. Adela ja Conrad tundsid, et nad olid leidnud koha, kus nad saavad oma elu ümber kujundada. Rolandi sõpruse toel oli neil võimalus oma elu uuesti üles ehitada ja oma unistused ellu viia.

Pärast lävepaku ületamist tundis Adela sama tunnet nagu Gdanskis. Ta teadis juba, et tunneb end siin koduselt. Roland kõndis tema ja tema venna ees, juhtides neid sügavamale majja.

- Hans! Näita meie külalistele ringi! - hüüdis mees ja välja öeldud nimi pani Adela mälestused tagasi tulema.
- Ei, see on võimatu - Adela vaigistas kiiresti oma mõtted.

Kuid siis muutus võimatu võimalikuks ja tuttav siluett hakkas puust, kergelt nagisevat treppi alla laskuma. Poisi juuksed helkisid päikesevalguses, ja siis ei olnud Adelal enam mingeid kahtlusi. Kui nende pilgud kohtusid, näitas ka tema pilk, et ta tundis tüdruku ära.

- Adela, kas see oled tõesti sina? - Hans kõlas teistmoodi kui siis, kui nad olid üksteist viimati näinud. See ei olnud üllatav, kuid midagi Adela südames torkas. Ta hakkas mõtlema, kas ta ikka veel tunneb Hansit.
- Jumal, ma tõesti arvasin, et ma ei näe sind enam kunagi - siis jooksis mees tema juurde ja kallistas teda ning kogu mure lahkus Adelast. See oli ikka veel see Hans, keda ta mäletas.

Kuigi Hans pidi neid ainult majas ringi näitama, muutus nende kohtumine pikaks vestluseks elust, surmast ja kõigest muust, mida nad ei saanud üksteisele lahkumineku ajal öelda. See tekitas Adelas hulgaliselt emotsioone. Esialgu ei suutnud ta uskuda, et Hans oli Rolandi sugulane. Rõõm tõusis noores naises, kui ta nägi noormeest, kelle vastu ta kunagi sügavat kiindumust tundis, kuid kellega saatus oli teda lahutanud. Ka Hans ei suutnud Adelat nähes oma emotsioone varjata.

Hansiga kohtumine oli nagu tagasipöördumine minevikku, aega, mil elu oli lihtsam. Adela ja Hans uuendasid kiiresti oma sidemeid, meenutades vanu aegu, ja Conrad jälgis neid stseene leebe naeratusega, rõõmus, et tema õde oli selles keerulises olukorras leidnud endale lähedase inimese.

Aja jooksul muutusid noorte omavahelised vestlused üha isiklikumaks. Nad rääkisid üksteisele oma kogemustest, rasketest otsustest, mida nad pidid tegema, ja oma unistustest. Adela jagas Hansiga oma hirme tuleviku suhtes ja Hans rääkis oma võitlusest ellu jääda muutuvmas maailmas.

Tüdruk andis talle sõnumeid oma isast ja rasketest aegadest, mida nad olid läbi elanud.

Hans omakorda rääkis oma võitlustest ja sellest, kuidas ta püüdis leida oma kohta maailmas. Nende side uuenes ja mõlema südames süttis uus tuli. [pilt 5]

5. PEATÜKK

Õhtu langes La Rochelle'i kohale ja taevas oli kaetud tähtedega. Adela ja Hans otsustasid jalutama minna. Nad kõndisid mööda mereäärt. Nad rääkisid oma ühisest minevikust. Lainete heli ja õrn tuul tõid üha uusi mälestusi. See oli hämmastav tunne, kui keegi, kellest võis kuude kaupa ainult unistada, on lõpuks ometi käeulatuses. Hans vaatas Adelale otsa ja kõik, mida nad tundsid, peegeldus tema silmis. Nende side muutus üha tugevamaks ja nende ühised hetked olid mõlema jaoks hindamatud.

Aja möödudes sai La Rochelle'ist Adela ja Conradi jaoks uus kodu, koht, kus nad leidsid taas õnne. Adela, Conrad ja Hans astusid koos vastu väljakutsetele ning nende lugu sai uusi peatükke, täis lootust, armastust ja otsustavust.

Ühel õhtul, kui taevas oli pilvitu ja tähed paistsid eredalt, otsustas Adela, et ta peab ellu viima plaani, mis oli tal juba ammu meeles. Ta tahtis avada La Rochelle'is ravimtaimede apteegi, kus nad saaksid müüa kohalikke ravimeid. Ta tundis, et see oleks nende võimalus teha uus algus, ehitada oma elu pärast kaotust uuesti üles.

Ta rääkis oma ideest entusiastlikult Hansile, kes oli samuti vaimustuses. Ta hindas, et tema ideed leiavad tunnustust ja tal on võimalus neid ellu viia, muutes unistuse aidata neid, kellel pole võimalust abi saada, reaalsuseks.

- See on suurepärane idee, Adela! Ma teadsin juba siis, kui ma sind kohtasin, et sa tahad elult enam kui mugavust ja sinu mugavust,“ ütles ta ja tema silmad särasid, kui ta nägi, kuidas tema kallim on nii lühikese ajaga küpsenud.

Adela naeratas.

- „Aga me peame leidma õige koha ja hankima raha, et äri alustada,“ noogutas Hans.
- Roland võib meid aidata. Ta tunneb linnas palju inimesi, võib-olla teab ta kedagi, kes võiks meid toetada. Selline algatus ei lähe ilma suure reklaamita.

Peagi läksid Adela ja Hans Rolandi juurde, et talle oma ideed tutvustada. Roland kuulas neid tähelepanelikult ja naeratades.

- See on suurepärane algatus! Ma aitan teid selles ettevõtmises hea meelega,“ ütles ta ja tema hääl oli täis entusiasmi.

Rolandi abiga hakkasid Adela ja Hans oma apteeki planeerima. Koos otsisid nad sobivat kohta, mida üürida, ja rääkisid ka kohalike ravimtaimede müüjatega, et luua koostöö. Iga päevaga liikusid nad oma unistuse elluviimisele lähemale.

Kui pood kuju võttis, tundis Adela, et tema elu algas uuesti. Ta oli täis energiat ja lootust. Raske töö ja sihikindlusega suutsid nad avada Grand Rue'l väikese apteegi, mis sai La Rochelle'is kiiresti populaarseks. Elanikud hindasid Adela ja Hansi loodud avatust ja sõbralikku õhkkonda. [Pilt 6]

Elu tõi aga oma üllatusi. Kuigi kauplus õitses, vaevles Adela ikka veel mõtetega oma isa ja tema surma kohta. Tihtipeale ärkas ta öösiti üles kurbuse ja igatsusega. Ta teadis, et peab olema Conradi ja Hansu jaoks tugev, kuid mõnikord tundis ta, et see on liiga palju.

Ühel õhtul, kui nad olid poodi sulgemas, istus Adela trepil ja hakkas nutma. Hans märkas tema kurbust ja istus tema kõrvale.

- "Mis toimub, Adela? - Ta küsis ja tema hääli oli soe ja täis muret.
- „Ma ei suuda lõpetada oma isa peale mõtlemist,“ vastas Adela, pühkides pisaraid ära.
- Vahel tunnen, et olen teda alt vedanud, et ma ei teinud piisavalt, et teda aidata.“ Hans pani oma käe tema õla ümber.
- Sa ei tohi nii mõelda. Sa tegid kõik, mis sa suutsid. Su isa oli sinu üle uhke, ja nüüd pead sa elama enda ja Conradi jaoks. Adela vaatas mehe silmadesse ja nägi neis mõistmist ja toetust.
- Täna sind, Hans. Sinu kohalolek tähendab mulle palju - nende pilgud kohtusid ja Adela tundis, et nende side kasvab veelgi tugevamaks.

Aja jooksul hakkas Adela leidma rõõmu oma igapäevastest töödest ja hakkas isegi tulevikust unistama. Maailm, mis varem oli tundunud hall ja lootusetu, muutus nüüd värvilisemaks. Hansu ja Conradi toel mõistis Adela, et elu võib olla ilus ka pärast kaotust. Jõulude lähenedes otsustas Adela korraldada väikese peo. Ta tahtis tänada kõiki, kes olid teda toetanud. Hansu ja Conradi abiga valmistasid nad maitsvat toitu. Peo päeval oli maja täis inimesi. La Rochelle'i inimesed tulid seda erilist aega tähistama. Adela tundis rõõmu, nähes naeratusi oma klientide ja sõprade nägudel. Sel hetkel sai ta aru, et nad on loonud midagi erilist - koha, mis toob inimesi kokku ja pakub neile rõõmu. Õhtul, kui külalised laiali läksid, istus Adela koos Hans'i ja Conradiga maha, et päev kokku võtta.

- „See oli imeline õhtu,“ ütles ta naeratades.
- Ma tunnen, et me tõesti alustame uut peatükki oma elus. Hans noogutas pead.
- "See on alles algus. Üheskoos suudame saavutada kõike, mida me tahame.“ Adela vaatas vennale otsa, kes naeratades noogutas. Sel hetkel teadis ta, et hoolimata kõigist raskustest, mida nad olid läbi elanud, oli neil üksteist ja sellest piisab.

Kui öö saabus ja tähed valgustasid taevast, tundis Adela, et on lõpuks ometi õigel teel. Koos Hansu ja Conradiga moodustasid nad perekonna, mis toetasid üksteist igas väljakutses. La Rochelle'ist sai päevast päeva nende kodu, koht, kus nad võisid taas kord leida õnne.

ja ammu kadunud rahu.

Adela, Conrad ja Hans toetasid üksteist. Igaüks neist võis täielikult loota kahele teisele. Koos võisid nad koos naerda, koos töötada, aga ka rasketel hetkedel nutta. Noori ühendav suhe oli täis lootust, armastust ja toetust. Iga uus kogemus, iga ületatud raskus tõi nad üksteisele lähemale ja nende suhe muutus üha tugevamaks.

Just selle kaudu leidis Adela oma koha La Rochelle'is, kus jõgi põimus merega. Aja jooksul leidis ta, et tema võimalustel ei ole piire. Tema side vennaga on katkematu ja tema armastus Hans'i vastu on tema kõige kallim aare. Koos Hansu ja Conradiga oli ta valmis astuma vastu tulevikku, ükskõik, mida saatus ka ei tooks.

Tõlge: DeepL.com (Pro versioon)